Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 86 (438) miercuri 26 oct. 1955 ★ 4 pag. 15 bani

EXCURSIE DE TOAMNĂ — Fotografie de GR. PREPELIȚĂ

Despre un obiect greu

Sînt profesor de mulți ani, așa că e de înțeles că am predat matematică multor copii și tineri. Intotdeauna am cerut elevilor mei să învețe matematica cu seriozitatea cuvenită. Cei mai mulți dintre ei înțelegeau de ce le ceream asta și puneau toată rîvna în însușirea matematicii. Am avut însă și elevi cărora materia aceasta li se părea grozav de grea și mai ales care nu pricepeau la ce le-ar putea folosi învățarea atitor reguli și operații.

„Ne îndoapă cu matematică, — ziceau cîte unii, — de parcă ar vrea să scoată din noi matematicieni sadea! Dar noi nici nu ne gîndim la așa ceva. Poate că profesiunile noastre viitoare n-o să aibă nici o legătură cu matematica“.

Nu o dată însă, peste ani și ani, mi s-a întîmplat să mă întîlnesc cu unii din aceștia. Erau acum oameni în toată firea și lucrau exact în profesiunile despre care ziceau că n-au nici o legătură cu matematica. Ar fi greu să vă redau aici cuvintele de mulțumire cu care mă întîmpinau ei, tocmai pentru faptul că în anii de școală le cerusem să învețe matematica cu toată seriozitatea.

Și e lesne de înțeles, copii! Cunoașterea matematicii este necesară oricărui om, ca și scrierea și citirea. Un muncitor — fie el lăcătuș, strungar, turnător sau tîmplar — trebuie să cunoască cel puțin geometria, pentru a putea citi desenele tehnice după care execută lucrarea. Inginerul, care dă indicații, de felul cum se conduc mașinile, trebuie să cunoască temeinic unele secțiuni ale matematicii superioare, iar inginerul constructor de mașini trebuie să cunoască matematica în toată profunzimea și temeinicia ei.

La noi se construiesc astăzi mașini noi, complicate, cum nu s-au construit niciodată pînă acum. Se proiectează și se clădesc fabrici, diferite întreprinderi. Un asemenea ritm de construcție, uzine de asemenea proporții și importanță n-a cunoscut țara noastră pînă astăzi. Dar pentru treaba asta e nevoie de oameni foarte pricepuți, stăpîni pe meseria lor. Or, în bagajul de cunoștințe al unor asemenea oameni, matematica ocupă un loc foarte important.

Astăzi, la noi locul calului și al plugului, pe cîmpuri, îl iau tot mai mult tractoarele, combinele, iar în minele de cărbuni sînt folosite agregate speciale și mașini automate. In tehnica aeronautică capătă o tot mai mare importanță conducerea de la distanță a avioanelor, cu ajutorul unor aparate automate care înlocuiesc pilotul. Vă dați seama că asemenea aparate ar fi imposibil de construit fără calcule matematice precise.

Iată dar copii de ce trebuie să cunoașteți matematica, s-o studiați cu perseverență. Nu încape îndoială că e un obiect greu, dar fără ea nu veți putea deveni nici muncitori cu o calificare înaltă, nici buni constructori de mașini, nici ingineri.

A. HOLLINGER
profesor emerit al R.P.R.

Matematica „prevede“ timpul

Cu toții v-ați obișnuit, copii să ascultați la radio buletinul meteorologic, curioși să aflați cum va fi timpul peste o zi sau două. Sigur că mulți dintre voi bănuiți că aflarea vremii probabile nu este un lucru deloc ușor.

Și pe bună dreptate; în acest scop, la București de pildă, este nevoie de o serie de calcule matematice extrem de complicate, pe care le rezolvă cercetători ajutați de aparate. Din diferite puncte ale țării, sosesc zilnic știri de[illegible]e presiunea atmosferică și temperatura aerului... Pe baza acestor date, în laboratoarele de prevedere a timpului se fac centralizări, hărți și diagrame și numai apoi se întocmesc buletinele meteorologice.

Iată dar că un meteorolog trebuie să cunoască nu numai geografia, fizica, ci și matematica; în munca sa, ea îi este absolut necesară.

V. MOSOIU.
meteorolog principal
șeful laboratorului de prevedere a timpului pe lungă durată.

Mi-a fost de mare ajutor

Imi amintesc că, pe vremea cînd eram copil, nu prea îmi era la inimă matematica. Invățam eu și nu prea învățam! Mă gîndeam adeseori; la ce-o să-mi folosească mie matematica?

Anii au trecut însă... Acum sînt muncitor și am absolvit și o școală medie serală. De curînd am făcut o inovație; am construit un dispozitiv de răsucire a cablurilor de înaltă tensiune. Vă dați seama, cred, că n-a fost un lucru prea ușor. Pentru a construi dispozitivul a trebuit să caut o serie de materiale potrivite, să le aflu rezistența și cîte altele. Or, toate acestea mi-au cerut o mulțime de calcule matematice, care trebuiau foarte precis rezolvate. Iată că matematica pe care am învățat-o în școala medie mi-a fost de un mare ajutor.

Așa dar, sfatul meu este să învățați matematica încă de pe acum, din școală.

Ion GROZA
Uzinele „Klement Gottwald“ București.

Din școlile noastre

Noi peștișori în acvariu

Cînd am început să studiem capitolul „Peștii“, ne-am gîndit să ne îmbogățim acvariul cu încă vreo cîteva varietăți de pești. Astfel, nu de mult, în muzeul nostru zoologic au mai apărut încă opt specii de pești. La fel, am avut grijă ca la lecția despre batracieni să aducem cîteva broaște. In felul acesta am înțeles mai ușor lecțiile.

Mihai CABA
cl. a VII-a
comuna Fotin-Enescu
regiunea Iași

O materie care-mi place

O materie care îmi place mult este algebra.

Fiecare problemă, ca s-o pot rezolva bine, mă face să gîndesc, să judec. Intotdeauna la orele de algebră sînt atentă și notez și cel mai mic amănunt. Iar temele obișnuiesc să mi le fac în ziua cînd s-a predat lecția. Atunci cunoștințele îmi sînt mai proaspete în minte. Temele pe caietul curat mi le trec după ce am scris în maculator și sînt sigură că n-am greșit.

Doina NICULESCU
cl. a VI-a
Școala medie nr. 3 Craiova

Cu ajutorul planului

Planul zilnic a devenit prietenul și sfătuitorul meu adevărat. Il privesc și văd că a doua zi avem geografia. Trebuie să învăț despre „Harta politică a Europei“. Intind harta Europei pe masă și, maculatorul alături, învăț statele căutîndu-le pe hartă. Inchid maculatorul și apoi repet numai după hartă. Indată știu unde se află U.R.S.S., Franța, Anglia sau patria noastră, R.P.R. Invățînd pe hartă, într-un timp scurt reușesc să memorez mai bine totul și să știu unde este așezat fiecare loc geografic mai important. In felul acesta îmi rămîne timp să-mi pregătesc toate lecțiile și să realizez tot ce îmi propun în planul zilnic.

Marioara BORLAN
Școala medie de 10 ani nr. 2
Oradea

In cinstea CONGRESULUI PARTIDULUI

Noroc bun, în al doilea cincinal!

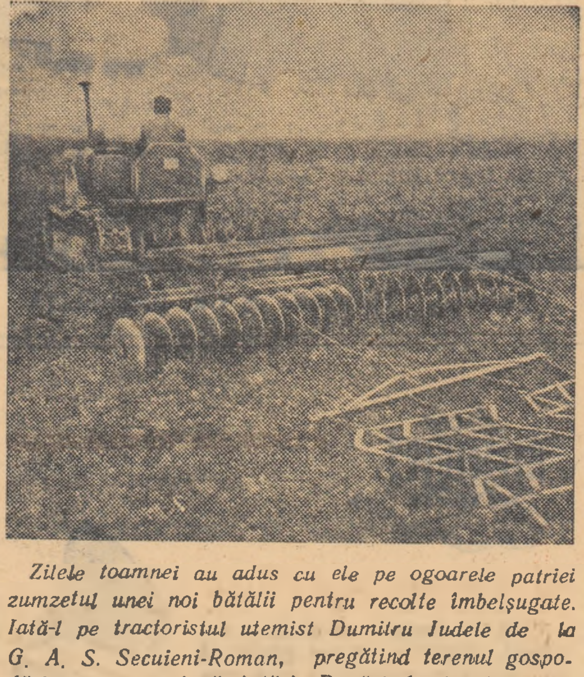
20 octombrie; în comuna Ghelar. De după deal apare soarele. Urcă încet, de parcă ar fi lucrat în schimbul de noapte... Muncitorii îl privesc zîmbind, de parcă l-ar întreba: „Cum a fost azi noapte-n mină?". Apoi își întorc privirea la șirul de vagonete cu minereu, care se rostogolesc spre cetatea oțelului: Hunedoara. Aceste două localități sînt legate între ele printr-o foarte veche prietenie. Sînt ca două mîini ale aceluiași meșter care zămislește oțel.

Unele din vagonete transportă ultimele tone de minereu scos în primul cincinal. Altele minereu pentru al doilea cincinal.

O nouă zi... Iată-i mergînd spre mină pe comuniștii Dumitru Preda, Oncoș Gheorghe, Aron Munteanu. Ei sînt fruntași ai întrecerii socialiste. Merg mîndri, bucuroși de victoria Ghelarului. De azi vor lucra pentru 1956.

O nouă zi... Noroc bun, tovarăși! Anii viitori să vă aducă și mai multe victorii

Pentru belșugul recoltei

Zilele toamnei au adus cu ele pe ogoarele patriei zumzetul unei noi bătălii pentru recolte îmbelșugate. Iată-l pe tractoristul utemist Dumitru Iudele de la G. A. S. Secuieni-Roman, pregătind terenul gospodăriei pentru însămînțări. Depășindu-și zilnic cu 10—15% norma lui de lucru, el întîmpină și cinstește prin fapte Congresul partidului.

Trenuri cu supratonaj

Puf-puf-puf... Un tren urcă dinspre Orașul Stalin către Predeal. Un tren așa de lung, încît, dac-ai vrea să-i numeri vagoanele, sigur te-ai încurca. Convoiul acesta nesfîrșit îl conduc cu dibăcie patru mecanici: Vasiliu, Căpățînă, Dinu și Novac. Pe fiecare din cei patru îi încearcă puțină emoție: remorchează doar pentru prima oară un tren cu supratonaj: în loc de 1050 de tone, 1640 de tone. Și fiecare are cam aceleași gînduri: oare mecanicul sovietic Blinov, al cărui exemplu îl urmează ei acum, ar fi mulțumit cu o astfel de treabă?

...Convoiul a parcurs drumul în bune condiții In zilele următoare, cei patru au remorcat alte și alte trenuri cu supratonaj. In depoul Timiș-Triaj, ceilalți mecanici au început să se întrebe: „Adică noi n-am putea?"... Iar azi, peste 70 de mecanici de acolo remorchează trenuri cu supratonaj. In chipul acesta se economisește un mare număr de locomotive, care sînt folosite pentru alte transporturi.

Așa muncesc ei

●Colectivul fabricii „Iosif Ranghet" din Arad s-a angajat ca, pînă la cel de al II-lea Congres al partidului să producă, în afara planului, strunguri, 200 de cutii de viteză pentru automobile, 1100 pompe de benzină și altele. Ei și-au propus de asemenea să isprăvească înainte de termen proiectarea unui nou tip de mașină-unealtă: strungul de cojit.

● In ziua de 20 octombrie, toți țăranii muncitori din raionul Fetești raportau cu mîndrie: „Am terminat la timp însămînțările de toamnă. 53264 ha. au fost semănate cu grîu, secară și orz".

● Fabrica de tricotaje „Moldova" — Iași, care și-a îndeplinit planul cincinal încă de la 21 iunie, lucrează acum în contul lunii aprilie 1956. In cinstea Congresului partidului, muncitorii de la „Moldova" s-au angajat să dea 8500 tricotaje peste plan.

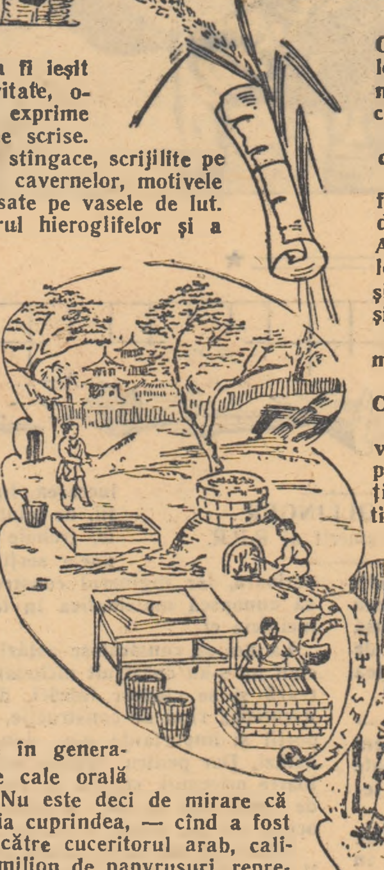

Mărturiile trecutului

Sus, pe vîrful unei cul[...] ce se înalță în plin or[...] între zidurile vechii cet[...] feudale, se găsește muze[...] istoric al Sighișoarei. P[...] trate cu deosebită grijă [...] află aici vesminte și obie[...] te casnice, arme, unelte [...] obiecte de artă vechi [...] sute de ani.

Foarte adeseori pionie[...] din oraș poposesc în săl[...] muzeului. Ei cercetează [...] atenție mărturiile care v[...] besc despre trecutul p[...] porului nostru.

Dela papirus la HÎRTIA de AZI

Cu mult înainte de a fi ieșit din starea de primitivitate, omul a început să-și exprime sentimentele prin semne scrise. Așa au apărut desenele stîngace, scrijilite pe zidurile de stîncă ale cavernelor, motivele naive dar inspirate, trasate pe vasele de lut.

Mai tîrziu, cu ajutorul hieroglifelor și a scrierii prin simboluri omul și-a însemnat gîndurile și descoperirile sale pe tăblițe de argilă, ardezie sau ceară. In felul acesta strămoșii noștri au pus bazele civilizației.

Intr-o zi, mintea omului a descoperit că se poate zgîria mai ușor scoarța unei trestii ce creștea sălbatică pe malurile Nilului. Vechii egipteni îi spuneau „papyrus" (cyperus papyrus)

Din această scoarță egiptenii au început să fabrice un material pe care au înșirat tot ceea ce, din generație în generație fusese transmis pe cale orală sau zgîriat în piatră. Nu este deci de mirare că biblioteca din Alexandria cuprindea, — cînd a fost arsă, în anul 691, de către cuceritorul arab, califul Omar, aproape un milion de papyrusuri, reprezentînd opere literare și științifice care n-au putut fi salvate.

Ceva mai tîrziu în Asia, Mică, în orașul Pergam, a fost cunoscut prin secolul trei î. e. n. pergamentul. Pergamentul era preparat din piele subțire de vițel de pe care se rădea părul și apoi se păstra în formă de sul într-un tub de metal.

Pe aceste pergamente au scris călugării primele copii după textele religioase vechi, intendenții de la curțile regești, evidența socotelilor și primele statistici, iar oamenii de știință primele tratate. Pergamentul a fost folosit în Europa pînă în secolul XII cînd a fost înlocuit cu hîrtia.

HIRTIA CHINEZA

Hîrtia adevărată, adică așa cum o cunoaștem azi, preparată mai întîi din fire de mătase și mai tîrziu din cîrpe, a fost fabricată pentru prima oară în anul 123 al erei noastre, în China. Pînă în anul 751, hîrtia chinezească, al cărei secret de fabricație era păstrat cu strășnicie, a fost folosită doar în Asia Centrală și de Sud-Est.

După ce cuceritorii arabi au reușit să smulgă secretul preparării hîrtiei de la robii chineji aduși din Asia Centrală, la Samarcand au fost înființate primele ateliere pentru fabricarea hîrtiei, apoi la Bagdad, Damasc și în Maroc. Odată cu invadarea Spaniei de către mauri, a pătruns și în această parte a Europei, hîrtia chineză. Orășelul Xatera, din apropierea Valenciei, a fost poarta prin care în anul 1150 hîrtia a pătruns în Europa.

CIVILIZAȚIA „MAYA"

America Centrală a fost a treia regiune a globului unde hîrtia era cunoscută încă din vechime. Cu toate că istoricii nu sînt de acord asupra datei cînd a apărut civilizația indienilor „Maya", (a căror stăpînire se întindea pe teritoriile Mexicului. Guatemalei și Hondurasului) descoperirile arheologice dovedesc că aci, cu 300 ani înaintea erei noastre, înflorea o cultură bogată, asemănătoare celei din Egipt și China.

Hîrtia lor, numită „huun" era mult mai bună decît papyrusul.

Intre anii 650—980 teritoriile triburilor Maya au fost cotropite de indienii tribului „Toltec" care odată cu avutul cuceriților își însușiră și cultura lor. Astfel încă din anul 700 Toltecii aveau un cod de legi numit Tomaoxtli, cum și o „istorie a cerului și a pămîntului" în care erau descrise constelațiile și migrațiunea popoarelor din America.

Spre sfîrșitul secolului 12, Aztecii întemeiară marele lor imperiu.

Nici unul dintre popoarele indiene ale Americii Centrale n-au folosit atît de mult hîrtia ca aztecii.

Intr-un document descoperit printre ruinele unui vechi templu aztec se poate citi un ordin al împăratului Montezuna II, prin care poruncea cetăților să predea în fiecare an 480.000 foi de hîrtie guvernatorului din Tenotlehtetlan.

Toate acestea dovedesc că alături de alte mari descoperiri hîrtia a fost unul din factorii cei mai de seamă care au contribuit la progresul omenirii.

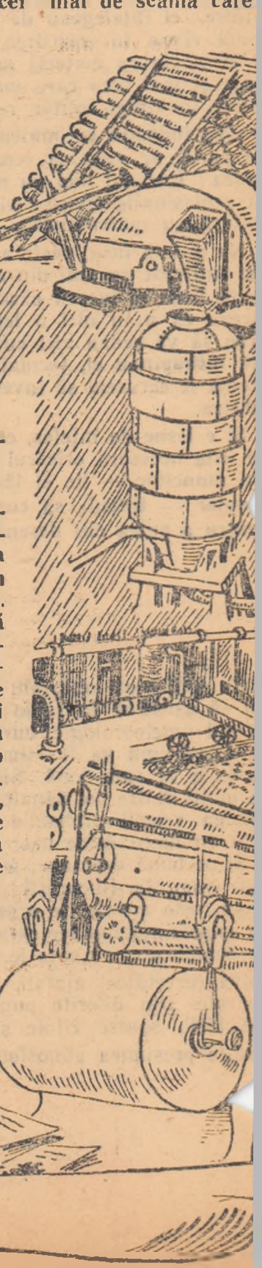
★

In țara noastră primele documente au fost scrise pe pergament în a doua jumătate a secolului XIV iar pe hîrtie în prima jumătate a secolului XV. Hîrtia folosită în țara noastră a fost adusă din Italia și Austria. In Transilvania a fost înființată prima manufactură de hîrtie la jumătatea secolului XVI și în Țara Romînească la jumătatea secolului XVII, sub numele de „mori de hîrtie".

Aducerea tiparului din Rusia, desvoltarea acestor „mori de hîrtie", au adus la desvoltarea tipăriturilor în principatele noastre.

Astăzi în țara noastră tipăriturile cunosc o desvoltare nemaiîntîlnită înainte. Hîrtia a devenit astăzi un mijloc important în opera de culturalizare a maselor de oameni ai muncii.

V. RUTUCU

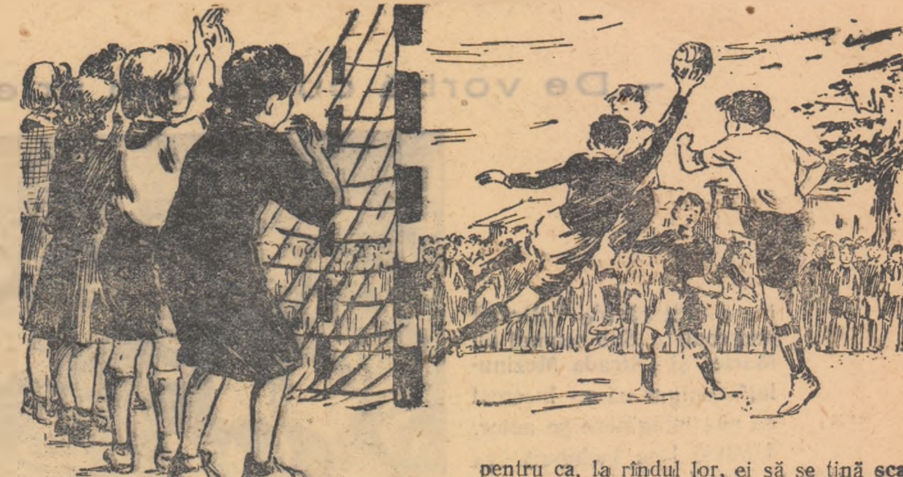
Prieteni buni

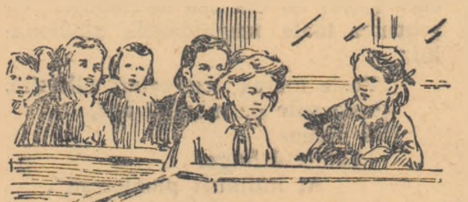
Cu ce sa-ncepem? E vorba despre alegerile colectivului de conducere al unității de la Școala mixtă de 7 ani nr. 8 din Bîrlad, deci despre un lucru foarte însemnat.

Vasăzică, cu ce să-ncepem? Poate descriind pregătirea acestor alegeri? Poate vorbind despre alcătuirea dării de seamă? Deși toate acestea sînt destul de interesante, hai să începem cu altceva.

După cum ați aflat, e vorba despre o școală mixtă. Acum, trebuie să știți că această școală mixtă n-are o vechime mai mare de un an. Și mai trebuie să aflați că multă vreme de la înființarea ei prietenia dintre băieți și fete n-a fost mai blîndă decît prietenia dintre cîine și pisică. Să nu credeți că era vorba despre bătăi, vorbe urîte sau altele la fel. Nu. Era vorba despre o anume potrivnicie ascunsă, despre o dorință grozavă de-a arăta că unii-s mai deștepți decît ceilalți. Vă dați seama deci că anul acesta, neapărat, alegerile noului colectiv de conducere al unității trebuiau să pună o piatră de temelie unui lucru de mult așteptat: închegarea prieteniei dintre băieți și fete. Și au pus-o. Judecați și voi: în colectiv, au fost alese șase fete și numai doi băieți. Președinte — tot o fată: Daju Letiția. Cine a votat această alegere? Pionierele, — dar și pionierii! Le-a trecut acestora din urmă prin gînd să se-mpotrivească faptului că în colectiv sînt mai multe fete decît băieți? Nu. Ei s-au gîndit că dacă-i vorba de ales, atunci trebuie să aleagă pe cine merită, — și dacă ele meritau, le-au ales cu dragă inimă!

Și acum să aflăm cîteva lucruri despre unii aleși și chiar despre unii nealeși...

Părerea colegilor

(POVESTE ADEVĂRATĂ)

A fost odată... și încă mai este, la școala despre care vorbim, o fată pe nume Alice Alper. Se povestește despre ea că învață atît de bine, încît la soare te poți uita, dar la notele ei ba! Se mai povestește că-i atît de cuminte, încît gura ei nu se aude niciodată în clasă... Acesta-i adevărul — și povestea noastră trebuie să-l înfățișeze tuturor. Povestea noastră (care s-a petrecut nu pe timpul cînd puricele își lega 300 de ocale de picior și striga că-i prea ușor, ci în ziua de 2 octombrie, anul acesta la alegerile colectivului de conducere al unității) ne mai istorisește că o fată (nu un băiat țineți seama!) s-a ridicat în adunare și a spus:

— Vreau să cer îngăduință cinstitelor fete ale celor aflători aici s-o aleagă în colectivul de conducere al unității pe Alice...

La care, o fată (nu un băiat, țineți seama!) a-ntrebat:

— Pe ce iți întemeiezi această cerere?

Cel dintîi vorbitor a dat răspuns cu glas înalt:

— Ea învață atît de bine, încît la soare te poți uita, dar la notele ei, ba! Și e atît de cuminte, încît gura ei nu se aude în clasă.

— Mda, s-a făcut iarăși auzită fata din sală. Așa și este, lucru pentru care fac adîncă plecăciune Alicei... Dar toate acestea sînt prea puțin. Aș vrea să adaug: Nu numai că gura nu i se aude, dar însăși Alice nu prea se vede în clasă, deși se află în banca ei la fiecare oră. Vreau să spun că trufia n-o lasă să fie în mijlocul nostru, să fie prietenă bună cu toți, să se joace cu toți. De aceea, bucuriile noastre nu-s și bucuriile ei, treburile noastre din afara învățăturii nu-s întotdeauna și treburile ei.

Primul vorbitor, care luase aminte la toate acestea a răspuns:

— Singuri noi doi nu putem judeca îndeajuns de bine. Să vedem ce spun ceilalți. Cine e pentru ca Alice să fie în colectivul unității să ridice mîna!

...Așa s-a făcut. Și povestea noastră adevărată ne spune în încheiere că, în sală, mînile ridicate pentru alegerea Alicei au fost mult mai puține la număr decît cele ridicate împotriva alegerii ei. Iar ultimile cuvinte ale povestei sună așa: **părerea colegilor e întotdeauna dreaptă. Țineți seama de ea!**

Impreună

Un băiat înalt, cu umeri drepți, rumen la față și mereu cu un zîmbet de ștrengar: Coloșenco Sergiu, ales și el în colectivul de conducere al unității. Zîmbetul acesta ștrengăresc te-ar îndemna să crezi că stăpînului său îi arde întotdeauna de glumă. Și că, chiar atunci cînd îi spui un lucru serios, el te ia în derîdere, dar nu-i adevărat. In spatele zîmbetului se află o gîndire ascuțită, care cumpănește totul cu cea mai mare seriozitate.

De la el ai ce auzi. Ii place să citească și-i place să povestească. Asta o cunoaște mai îndeaproape bunul său prieten Tănase Gheorghe. Vedeți, prietenia lor nu se poate lăuda cu o faptă prea răsunătoare. Nici unul nu l-a scăpat pe celălalt cîndva de la moarte. Pentru că nici n-a fost prilejul. Nici unul n-a înfruntat primejdii înspăimîntătoare pentru a-l regăsi pe celălalt, pentru simplul motiv că nici unul, nici altul n-a dispărut vreodată din Bîrlad. Singurul lucru mai de seamă care le pecetluiește prietenia e pasiunea de a citi. Sergiu l-a făcut pe Tănase să îndrăgească nespus cărțile. Se-ntîlnesc în orele libere și amîndoi pătrund sfioși în lumea unor întîmplări minunate.. Apoi să te ții discuții înflăcărate despre eroi și fapte! Nu, n-ar greși acela care ar spune că, în acest fel prietenia lor e tot atît de deplină ca și prieteniile născute în cine știe ce împrejurări neobișnuite.

Ei, băieți, acu-i acu!

Intr-o recreație, noul colectiv de conducere al unității s-a adunat în clasa a VII-a. S-a adunat să discute despre viitor. Mai întîi, toți au fost sfioși, încurcați.

Sfiala dintîi a risipit-o cu o glumă Daju Letiția, președinta unității care s-a prefăcut a-l critica pe Coloșcenco Sergiu că prea are gust de vorbă. Cum, în realitate, acesta tăcea mîlc, s-a stîrnit un haz grozav. Apoi au început planurile:

— Eu, a zis Coloșenco, vreau ca echipa de fotbal a școlii noastre să fie prima pe oraș. Am să mă țin scai de băieți, pentru ca, la rîndul lor, ei să se țină scai de antrenament!

— Bine — bine, țin-te scai, a încuviințat Moise Maria. Dar problema disciplinei? Ei, vedeți? Cu disciplina ce facem?

— Adevărat, a ridicat un deget în dreptul frunții Pavălașcu Madlena. Marioaro, ia să ne gîndim; oare avem elevi indisciplinați?

De odată, cei din față au izbucnit într-un rîs nemaipomenit.

— Ce-i?! au tresărit stînjenite Marioara și Madlena.

— Păi voi nu vedeți pădurea din cauza copacilor! le-a lămurit cineva. Tu, Marioaro, ai în clasa a V-a, tot la școala noastră, un frate care se ține numai de pozne. Ieri a spart un geam. Iar tu, Madlena, ai un frate la fel!

Cele două membre ale colectivului de conducere înghițiră în sec și nu s-ar putea zice că se simțeau prea bine.

Apoi firul discuției a trecut pe un făgaș mult mai însemnat:

— Noi, colectivul de conducere al unității, trebuie să îndrumăm cît mai bine detașamentele!

— Să nu uităm de cercul „Prietenii Cărții".

— Și nici de terenul de volei, din care au mai rămas doar amintirea și doi stîlpi putregăiți.

...Sfiala de la început se risipise. Propunerile veneau ploaie.

— Ei, băieți... adică, băieți și fete, acu-i acu! se ridică Coloșenco Trebuie să facem cum e mai bine și să nu ne dăm în rîsul lumii, să arătăm noi tuturor ce înseamnă aceea activitate pionierească.

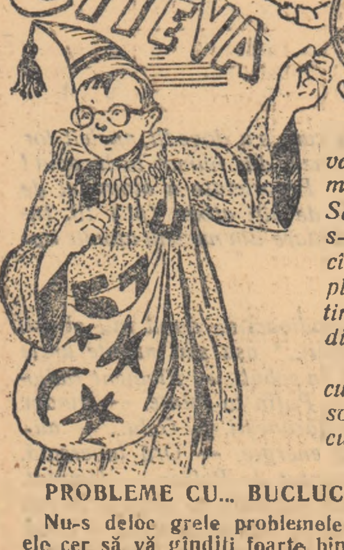
Poate să vă mirați că pînă aici nu s-a amintit nimic despre felul în care alegerile au pus, la Școala de 7 ani mixtă nr. 8 din Bîrlad, temelia unei bune prietenii între fete și băieți. Totuși această temelie s-a pus. Iată cum: prin felul în care s-au desfășurat, alegerile au arătat că pionierii au lucruri mult mai însemnate de înfăptuit decît certurile dintre băieți și fete!

Nu mult timp în urma alegerilor, ei au dat ajutor la culesul cartofilor din grădina gospodăriei anexe a unei fabrici din oraș. Aici, fetele au muncit cot la cot cu băieții în cea mai bună prietenie. Mai apoi, echipa de fotbal a băieților a avut două meciuri grele, unul cu Școala pedagogică și altul cu Școala de 7 ani nr. 5 băieți. Victoria a fost a lor în amîndouă întrecerile. Cine credeți că i-a încurajat în tot timpul meciurilor? Colegele lor! Iar cînd aceste colege au susținut un meci de volei cu Școala de 7 ani nr. 7 fete, băieții — deveniți suporteri la rîndul lor — nu s-au mișcat de pe marginile terenului, pînă cînd tovarășele lor n-au cucerit victoria! Apoi, să te ții felicitări. Era vorba doar despre onoarea școlii lor — și aceasta, umbrea cu totul vechile certuri.

Și acum, nu ne mai rămîne decît să urăm un călduros spor la muncă unității cu pricina și noului ei colectiv de conducere!

Sandu ALEXANDRU

Cîteva minute în tovărășia cifrelor

Dragi prieteni, cifrele vă invită pentru cîteva minute în tovărășia lor. Se înțelege că cifrele s-au gîndit ca aceste cîteva minute să fie plăcute, dar în același timp vă cere să vă gîndiți bine.

Dar uite, ne-am luat cu vorba și cifrele au și sosit. Așa dar să le-dăm cuvîntul.

* *

PROBLEME CU... BUCLUC!

Nu-s deloc grele problemele astea copii! Numai că ele cer să vă gîndiți foarte bine cînd le rezolvați. Trimiteți rezolvările lor la redacție.

1. Găsiți două numere care să îndeplinească următoarele condițiuni: dacă la primul adăugați 1, iar din celălalt scădeți 1 obțineți acelaș rezultat; apoi, dacă din primul număr scădeți 1 iar la al doilea adăugați 1 atunci unul din rezultate să fie dublu celuilalt. Care sînt aceste numere?

2. Trei băieți au jucat șah. Fiecare băiat a jucat cîte o partidă cu ceilalți doi. Cîte partide s-au jucat în total?

3. Folosind o singură cifră de trei ori căutați să obțineți cu ajutorul unor operații, rezultatul 10. Ce ziceți, se poate?

4. Deșteptătorul este stricat și la fiecare oră rămîne cu 4 minute în urmă. Cu trei ore și jumătate în urmă deșteptătorul a fost pus la ora exactă. In clipa asta, radioul anunță că este ora 12. Peste cîte minute deșteptătorul nostru va arăta tot 12?

CIFRE CIUDATE

Da, da, copii! Sînt și printre noi ciudățenii. Iată de pildă numărul 2592. Dacă prima cifră a acestui număr o ridicăm la puterea indicată de a doua cifră și înmulțim acest rezultat cu ceea ce obținem din ridicarea celei de a treia cifre la puterea indicată de a patra, căpătăm exact numărul dela care am pornit.

Iată: $2^5 \times 9^2 = 32 \times 81 = 2592$.

Alte ciudățenii găsim și-n cîteva operații de înmulțire. Iată un exemplu: 12 x 483 = 5796. Privind cu atenție, observăm că în acest exemplu participă toate cifrele dela 1 la 9 dar numai cîte o singură dată.

Voi puteți găsi și alte înmulțiri care satisfac această condiție?

E BINE SĂ ȘTIȚI...

Și acum copii vă prezentăm cîteva curiozități... în cifre.

- Puricele ar trebui socotit ca unul din cei mai buni săritori din lume. El poate sări pînă la 1 m., adică de 200 ori lungimea corpului său. Dacă un om ar încerca să egaleze acest record, ar trebui să sară nici mai mult, nici mai puțin decît... 320 metri.
- Inima omului pompează zilnic 10.000 litri sînge.
- Un om adult are în mediu 100.000 fire de păr pe cap.
- Există animale, cum sînt unele miriapode, care au circa 278 de picioare.

Un om are 323 de mușchi și 231 oase.

O balenă cîntărește pînă la 150.000 kg.

ULTIMUL CUVINT AL CIFRELOR

Dragi copii, întîlnirea noastră de astăzi s-a terminat. Am dori însă să ne mai întîlnim astfel, dar nu în gazetă ci în adunările voastre. Voi ce părere aveți?

Intr-o după amiază de octombrie...

— De vorbă cu un bun prieten al vostru: Lev Kassil —

„Sdrastvuite, Lev Abramovici!"

Cine a citit cărțile „Dragii mei copii", „Sub semnul lui Marte" și „Strada Mezinului" desigur că a încercat să și-l imagineze pe autor. Unii și l-au închipuit ca pe un bătrîn sfătos și vesel, cu barbă albă, alții ca pe un tînăr gînditor, bun prieten al copiilor.

Fără a fi bătrîn, dar nici foarte tînăr, scriitorul sovietic Lev Abramovici Kassil e într-adevăr și sfătos și vesel și — altfel nici nu se poate! — un bun prieten al copiilor.

De cum a sosit la București, ca membru al delegației U.R.S.S. care participă la sărbătorirea Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice, am căutat să-l cunoaștem. L-am întîlnit într-o după amiază de octombrie auriu. Nu eram primii gazetari care-l vizitau — mai fuseseră mulți înaintea noastră — așa că ne-am temut că are să fie ostenit. Dar eram într-o situație deosebită; Lev Kassil e scriitor pentru copii — iar noi îl vizitam în numele gazetei pionierilor din țara noastră.

Deci, am intrat. Emoția noastră era lesne de închipuit. Lev Abramovici însă a avut darul să facă în așa fel încît să ne simțim de îndată în largul nostru. Trebuie să vă mărturisim că s-a bucurat foarte aflînd că venim din partea „Scînteii pionierului".

Ne-a strîns puternic mîinile și ne-a invitat să stăm. După ce-a ascultat ceea ce voiam să știm, tovarășul Kassil și-a aprins ușurel pipa și-a început să povestească. Vorbea curgător, limpede, fără cuvinte de prisos. Spusele lui reușeau să ne înfățișeze — ca pe un ecran cinematografic — o sumedenie de tablouri de viață. Nu-i de mirare că are atît de mulți prieteni printre copii și printre cei mari. Cum să nu te împrietenești cu un om care povestește atît de minunat!

Lev Kassil la o întîlnire cu copii din țara noastră.

Din nou despre Volodea...

Lev Abramovici a început prin a ne arăta că, în timpul Marelui Război de Apărare a Patriei, copiii sovietici au avut o comportare excepțională. Cîți dintre ei nu și-au jertfit viața pentru a pune umărul la lupta împotriva cotropitorilor fasciști?...

De aceea, îndată după război, mulți scriitori s-au gîndit să scrie despre copiii-eroi.

Printre cei care strîngeau materiale și se pregăteau să înfățișeze eroismul copiilor sovietici, se număra și scriitorul Lev Abramovici Kassil.

Intr-o zi la ușa acestuia a bătut căpitanul M. Polianovski, în tovărășia căruia scriitorul lucrase pe front în calitate de corespondent. Din vorbă-n vorbă, gazetarul istorisi bunului său prieten care era scopul vizitei sale. Căpitanul fusese la Kerci și în orașul acela îl impresionase în mod deosebit o stradă curată, cu case modeste, care purta numele unui erou: „Volodea Dubinin", Intrebînd în dreapta și-n stînga, află cîteva din faptele vitejești ale lui Volodea, despre care fiece locuitor al orașului își amintea cu dragoste și respect.

Iată pentru ce gazetarul venise cu inima aprinsă de dorința de a scrie, împreună cu scriitorul, o carte închinată lui Volodea.

Auzind propunerea, tovarășul său nu știu ce să-i răspundă. Pînă atunci își scrisese singur lucrările și bănuia că îi va veni mai greu să scrie însoțit de cineva.

— Dă-mi răgaz să mă mai gîndesc — ceru scriitorul. Dar în acea clipă se întîmplă ceva neprevăzut. Gazetarul scoase din buzunarul hainei fotografia unui copil. Era chipul pionierului Volodea Dubinin.

La vederea acestuia, tovarășul Kassil nu mai putu rezista. Fotografia i-a spus multe: băiatul era unul dintre acei copii, cu care, încă de la prima vedere, te împrietenești toată viața. Figura îndrăzneață a micului erou îl îndemnă să primească propunerea...

A urmat apoi plecarea la Kerci, cunoștința cu părinții lui Volodea, cu prietenii lui și cu toți cei care-i fuseseră în preajmă...

Oaspetele drag continua să ne povestească, fiind sigur că cele aflate le vom povesti și cititorilor noștri:

— Acum, cînd copiii au aflat din cartea „Strada Mezinului" faptele de vitejie ale lui Volodea, cred că le mai pot istorisi o întîmplare care nu se găsește în carte:

...Tatăl lui Volodea era căpitan de vas mic. Din cînd în cînd îl lua și pe fiul său în cîte-o călătorie. Intr-o zi se transportau pe puntea vasului lăzi cu gîște. Volodea nu le lăsa în pace, le sîcîia tot timpul.

Văzîndu-l, tatăl îl mustră.

Volodea îi răspunse: „N-avea grijă! In primul rînd, n-o să dau drumul nici unei păsări din cușcă, și, în al doilea rînd, dacă se va întîmpla asta, am să răspund!".

Intr-o cușcă se afla un gîscan ursuz și răutăcios. In timp ce Volodea îl sîcîia, acesta îl ciupi de mînă și cînd băiatul trase mîna, ușa cuștii s-a deschis și gîscanul a sărit în mare. Volodea nu stătu mult pe gînduri, și sări după el.

Inota foarte bine, ca toți băieții din Krimeea. Ajunse din urmă gîscanul și-l ținu strîns, pînă ce o barcă de salvare îl culese din apă.

— Am spus că răspund eu! — spuse cu seriozitate Volodea, cînd ajunse pe punte.

Gîscanul a fost vîrît la locul lui în cușcă. Iar pe Volodea, tatăl său îl încuie, drept pedeapsă, într-o cabină.

Această întîmplare nu am pus-o în carte, pentru că a sări din mers de pe un vas nu e deloc recomandabil, încheie scriitorul cele istorisite.

O amintire despre Maiakovski

Fiind că cititorii „Scînteii pionierului" urmăresc cu multă dragoste poeziile lui Maiakovski, tovarășul Kassil se hotărî să ne spună cîteva cuvinte despre poet — pe care l-a cunoscut personal la vîrsta de 23 de ani. (Acum tovarășul Kassil are 51 de ani):

— „Maiakovski iubea foarte mult copiii. Discuta cu ei ca și cînd ar fi discutat cu oameni în toată firea. Poetul se interesa de literatura pentru copii și scria des în „Pionierscaia Pravda" și în celelalte publicații pentru copii.

In 1928, la prima întîlnire unională a pionierilor, Maiakovski a venit personal pe stadionul Dinamo. Poetul a fost puternic impresionat văzînd, că, în afară de pionieri, se aflau acolo și foarte mulți adulți. Maiakovski, fiind înalt, trecea cu ușurință peste toate barele de fier ale stadionului. Cînd un milițian încercă să-l oprească, el spuse: „Sînt poet, sînt scriitor și gazetar. Trebuie să fiu peste tot și să văd totul". S-a urcat apoi la tribună și, văzînd marea uriașă de copii care-l ascultau, vorbi: — „Ce minunat auditoriu, aici să tot citești poezii și apoi poți să mori". — Fiind rugat să citească versuri, el începu să recite bucuros, nemaiavînd nevoie de microfon, căci glasul lui era așa de puternic, că acoperea toate megafoanele stadionului:

„Peste marea cu valuri albastre,
Peste sute de mări și ape,
Să răsune
Cîntecul fulger
Al întîlnirii pionierești".

In tot timpul cît vorbise despre maestrul său, glasul tovarășului Kassil respira o vădită emoție. Iar noi, cei din jurul său, urmăream cuvintele lui într-o tăcere adîncă, așa cum se cuvine să stai și să asculți cînd se vorbește despre Maiakovski...

— Cînd am plecat din Moscova, pionierii mi-au dat mandat să transmit pionierilor din R.P.R. salutul lor fierbinte și m-au rugat să le povestesc la întoarcere despre viața pionierilor din R.P.R. Prima parte a acestui mandat o îndeplinesc cu bucurie acum — adăugă Lev Abramovici, transmițînd cititorilor „Scînteii pionierului" salutul pionierilor din Moscova și alăturînd la acesta salutul meu călduros. A doua parte a mandatului o voi îndeplini la întoarcerea în patrie".

★

Nu de mult, Lev Kassil a părăsit țara noastră. Acum el se află la Moscova și desigur își duce la îndeplinire și cea de a doua parte a mandatului său.

Elena DRAGOȘ
Al. O. ZOTTA

DESPRE ATOM

ORIZONTAL:

1. Particule elementare încărcate pozitiv care se găsesc în nucleul atomului. — Cîntă pe mai multe voci. 2. Pot fi de fizică sau de chimie. 3. Metal radioactiv — Una din cele trei feluri de raze produse de reacțiile nucleare. 4. Metal început! Cea de față tratează „despre atom" — Strămoș al poporului nostru. 5. Nu e bun. 6. Ilustru savant sovietic, laureat al premiului Stalin pentru lucrări în domeniul fizicii marilor energii. 7. A desfășura un film. — Cetate turcească. 8. Așa cum s-a dovedit, nucleii lor au o mare energie. — Pentru (presc.) — Iradiază, dar numai la început! — 9. „Din", așa cum se găsește în cronici. — Proprietate a atomului de a forma legături chimice cu un anumit număr de alți atomi (pl.) 10. Indiferent — Mijloc de atom. 11. Particule elementare din nucleul atomic lipsite de sarcină electrică. — Ar pe dos.

VERTICAL:

1. In el se transformă metalele natural-radioactive după mii și mii de ani; — Element radioactiv (gaz) 2. „Pămînturi..." așa sînt numite unele metale cu greutate atomică mare. — Forță 3. In cobalt. — Element radioactiv a cărui denumire amintește de Polonia. 4. Puțin la minte. — Dinam fără cap — Cete! 5. Răsărit — Incuie ușile țărănești. 6. Gelu... — autorul cărții „Tabăra în munți" — Inceput de energie. — Oră inversată. — 7. Ion Tecuceanu — Cel electric a fost inventat de Petrov — Umplut. 8. In soare — Artera inimii (pl) 9. In reacțiile nucleare se degajă în mii și mii de calorii. — Nota traducătorului. 10. Oraș în Turcia asiatică — Cînd energia atomică va căpăta o mare utilizare. — 11. Aparate care produc reacție.

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.66.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii, „I. V. Stalin". SIAS — 3452 — 52